

ΕΥΡΩΠΗ

2
ΙΡΑΧ

ΑΡΙΘ. 38
ΦΥΛ. 38

Δήμος 1938
Συνεδριός

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΧΡΙ 15 ΜΑΪΟΥ 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζογιά
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36195

Р 521171» - 3 - ~~_____~~

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΓΟΥΣΤΟ

ΔΕΝ είχε περασει ένα λεπτό που παντρεύτηκε ο Μαργαρίλας και άρχισε να μετανοή. Τού φάνηκε πως είχε βρει κάπου και μόνος του, περ από τού ήταν αδύνατο να λυθεί, κ' έτσι θα γύριζε δεμένους όσο του έπρεπε το σγοινί του, δε έφτανε πιά ελεύθερος...

Αλλά ο αυτό το γρήγορο μετανοήματα έφτασε και ο φίλος του και συνάδελφος του Καρμυλάς, που κάθε μέρα δεν έπαινε να του λέει τι θα γινόταν βρεθεί παντρεμένος, τι κακό θα κάνει στον έαυτό του. Και ήταν ο Καρμυλάς μεγάλος στην ηλικία, είχε μπη στα γεράματα.

Είχε όμως κατώτερη θέση, απ' το Μαργαρίλα. Κ' έμεναν στο ίδιο γραφείο. Και οι ομιλίες τους αυτές γινόντουσαν όταν έφταναν για να πάνε στα σπίτια τους. Τότε ο Καρμυλάς εύρισκε καιρό να του πει πολλά, να τον συμβουλεύει να μην κάνει αυτό το κακό στον έαυτό του.

Αλλά που ο Μαργαρίλας να τον ακούσει! Προσπαθούσε μάλλον να τον πείσει να βρει κι αυτός κομμάτι γεροντοκόρη να κάνει το ίδιο.

— Α, εγώ δεν αυτοκτονώ, δεν αυτοκτονώ! Έλεγε αυτός. Και μιλούσε με μια φωνή τόσο βαθεία, κατάβαρη τότε, για να μην ακουστή από μένα, δεσποζόμουν, πέναντι στο γραφείο, που ο Μαργαρίλας δεν μπορούσε ν' ακούσει τί έλεγε.

Στό γάμο του φίλου του και του προϊστάμενου του, ο Καρμυλάς έπιγε. Και όταν τον πλησίασε να τον εύχεται, του είπε κάτι με τις κατάβαρες και σαν ξεκούρηστο πιάνο νότες του, για να μην άκουσται απ' τους άλλους, που ούτε ο Μαργαρίλας τακούσε...

Όταν είδε το Μαργαρίλα ύστερα απ' το γάμο, ο Καρμυλάς του ένευε με το κεφάλι, αντί να ρωτήσει για να μάθει πως τού φαίνεται η παντρία.

Και ο Μαργαρίλας γαυγολεώντας έκανε το ίδιο. Κούνησε κι αυτός, στα πλάγια όμως, το κεφάλι του λέγοντας μ' αυτό:

— Καλά, πολύ καλά!...

Και κάθε μέρα έπειτα δεν έπαινε να κάνει αυτήν την κίνηση, να ρωτά, ύστερα απ' το καλημέριόμα. Μετά λόγια, τίποτα. Μιλιά. Ούτε ανάφερνε για την παντρία, ούτε έβελνε, όπως άλλοτε, την ελευθερία των ανθρώπων, που δεν μπιρκαν στο ζυγό της παντριάς.

Να όμως ένα πρωί, που ο Μαργαρίλας, αντί να γαυγολεάσει με την ερώτησή κείνη, ζωώσε γειλία, μπη σά να του πήγαν κοντά στα ρουθούνια του κάτι βρώμικο. Τότε ο Καρμυλάς γαυγολεώσε θοισυβευτικά, κούνησε το κεφάλι πάνω, κάτω άργα και άβροντας την πέννα του, έτριψε τα γέλια του. Έπειτα κοίταξε τον προϊστάμενό του, κέφερε το δάχτυλό στα μελγίγγια του και το στήριξε.

Ο Μαργαρίλας αν και είχε κάνει αρκετά κανονικά με τη γυναίκα του, ίσως τότε, δεν έκανε κανένα κίνημα. Κέιν όμως τη φουά ήτανε μεγάλου το μάλωμα. Και δεν ήταν η αιτία μεγάλου, που έγινε έτσι, άλλ' η αλόωση της γυναικάς του. Τότε φάνηκε, τότε την παρουσίασε μ' άλλη

την άνθισή της. Και τότε είδε τι τον περίμενε στο μέλλον... Και στο δρόμο, που πήγαινε για το γραφείο του, αυτό είχε στο νου του, και θυμωσε, γιατί τι φανόταν καθαρά πως είχε δική, πως δεν έφτασε αυτός διόλου.

Και μπηκε στο γραφείο του, όπου τον περίμεναν τα μάτια του γέρο-Καρμυλά να τον ρωτήσουν.

Μετανόησε όμως έπειτα γιατί ατί δόδεξε, έπρεπε να τον κρύψει και να μην κάνει γέρο-Καρμυλά να γαρή. Με το δίκαιο του όμως εγάργκε. Γιατί αυτός τον συμβούλευσε αλλοιούτικα...

Αλλά δεν ήταν για πρώτη φορά να γίνει κείνο το σκυφώμα της μύτης και γειλιά. Κείνο που φοβόταν, μην άργίσουν και άλλα τέτοια καμώματα είχε γίνει. Δεν περνούσε μέρα και να μην κάνουν ότι ένα αλλά πολλά.

Ήτανε και ζηλιάρια. Κάποτε της άναβε η ελπίδα, ότι αυτό δεν ήτανε τίποτα μπρος στα άλλα.

Και όσο πήγαινε γινόταν χειρότερη. Θύμιζε με το τίποτα, έβριζε με το παροικισμό. Και όλο μ' αυτό τσάε. Της έφτασε η γούτα κι έβριζε αυτόν...

Και είχε αλλάξει τόσο σά να μην ήταν κείνη που γνώριζε, που άραβωνιάστηκε και που έκανε γυναίκα του...

— Μωρέ τί έπαθα! Έλεγε ο Μαργαρίλας. Είχε μορφή και τρόπος αγέλου, όσο να την πάρω, να είχα την ήπια, παρουνίστικη ποιά ήταν!

Και παιδιά, τίποτα, αν και είχαν περάσει τέσσερα χρόνια.

Αλλά σά να μην τού έφθαναν αυτά, της ήθελε και μία μαμιά σιγά-σιγά να κοιμάται ντυμένη! Είχε άργισει να φορή ένα ρούχο πρώτα, έπειτα έβγαλαν δυο, και στο τέλος να κοιμάται ντυμένη και με πελτικές. Είχε φορεσιά έπιτόκο, που μπορούσε να τη φορή κέτω, και παπούτσια, και ντυμένα μ' αυτή και πλάγιαζε.

Ο άντρας της, που άγαπούσε μάλιστα το γυνικό, διεμαρτυρήθηκε και προσπάθησε να τη συνεφέρει. Αλλά εσάθθηκε άδύνατο! Τότε αναγκάστηκε να κοιμάται γυμνά. Δεν μπορούσε να την υποφέρει έτσι και μάλιστα και με παπούτσια, που άγαπούσε.

Τον άφησε να κοιμάται γυμνά. Αλλά κάποτε της άναβε και η ζήλεια, όπως μια μέρα:

— Μά για σάτσου! Τι τρία είναι αυτή; Τού λέει άγριεμένη.

— Άσπρη θάνα δίχως άλλο, τ' άπαντά αυτός.

— Και με τις γρήες!...

— Ερί έλεγε, μία γρηά αυτή, τότε την παρουσίασε μ' άλλη

φείσα του Μουρέλι, και τη βόηθησα. Μόλις στεκόταν στα πόδια της...

— Μόλις στεκόταν στα πόδια της. Μά σε ποιά τ' άες αυτά! Έγώ έγραφο πως είναι κατ' έσπρωιάλας, που ο Θεός να σέ φυλάη! Όχι, όχι έσένα! Έμενες τις γυναίκες!

Αυτός ετόλμισε να πη:

— Τι ντυμένες ή τις άντρες; — Παλινάφρονε! Έκει ο νους σου στη βρωμία! Ου να

Στάθηκε κοιτάζοντάς το και πού να φύγη!

Οι διαβάτες, μερικοί, στέκονταν, κοιτάζαν κέφουαν. Κι αυτός σά να θυμωνε, γιατί τ' έβλεπαν κιαύτοι. Ήθελε μόνος αυτός!

Αλλά σά μια στιγμή σά να δε ισκιο γυναίκα. Κέπειτα με την άκρη του ματιού του είδε ένα άωρα πρόσωπο, μία κομψή κυρία...

Έκανε τότε πως κοίταζε με γε κρύψη τ' όνομά του, θάφου-γε κεινες τις ημέρες απ' το σπίτι πούγε το εργαστήριό του, θά της έγραφε πού θα πήγαινε για να πάη αυτή.

— Τώρα πως θα κάνω; ρώτησε τον έαυτό του, άμα γω-ρίστηκαν.

Από πρίν, καθώς μιλούσαν, κάτι τούγε παρουσιαστέι άνω-νω, αλλά που τούδωσε έλ-πίδες.

Και τώρα έγοντας αυτό στο νου του, χωρίς άκείνα να βέληση να τού δώση μορφή, έ-λεπε:

— Και τι πρέπει νασαι ζω-γράφος για να κάνης το ζω-γράφο;

Σιγά-σιγά ο Μαργαρίλας κα-τέστρωσε τα σχέδιά του και τάβαλε μπρος. Πήγε και βρήκε ένα φίλο του γέρο ζωγράφο, που είχε άπειταρίες με-γάλες, και τού έλεγε τι τού συνέβαινε, παρακαλώντας τον να τον βοηθήση.

Κέτοι, άφου προμηθεύτηκε ότι χρειαζόταν για ζωγράφο, κατ' εικόνες του γέρο ζωγράφου, ένοίκισε σά μια πολυκατοικία ένα δωμάτιο. Πήρε και μία φωτογραφική μη-χανή, όπως τον συμβούλευσε ο γέρο ζωγράφος. Και τότε έγραψε στο μοντέλο...

Η ζωγραφιά που θά της έκανε δε θάταν σά φυσικό μέ-γεθος, αλλά μικρή...

Και για καλό και για κακό άγόρασε και μία φορεσιά που ποσοδός στο εργαστήριό. Θά φορούσε και υπαύδα, μία κα-λά ήταν κι αυτά...

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ

Τό χέρι

Στου αναστόμου το λευκό μαρμαρίνο τραπέζι χέρι από πτώμα κοιτάει κι' από νεκρού [κορμί.

Η μήλη με τις ίνες του και με τα νεύρα [πιαίζει και στη γοργή την κόψη της χαρίζονται οι [άρμοι.

Σκυμμένος στη μελέτη του και τη σπουδή [του άπ'άνω κβεί ο αναστόμος άπωνα μ' άγορτασιά θε- [ρισό.

Κι' εγώ, που τις ημέρες μου για ξένες έν- [βνοιες γάνα, άκούω τ' άχνό παράπονο του δύστυχου [χεριού.

Και λέει το χέρι: «Επλήρωσε, κόψε, άνα- [τόμε, κόψε! άπ'τή φτωγή γυναίκα μου μ'άγορτασε φθηνά. Φθινό το κρέας τ' ανθρώπινου, μά φθάνει πως [ατόμυ χορτάτα θά να κοιμηθούν τα πέντε μου [άρφρανα.

Δούλεψα, δούλεψα γι' αυτά και πόνεσα για [κείνη, ξόλιασε της παλάμης μου το δέρμα στη [βουλειά, τα δάκτυλά μου έρρόζωσαν κρατώντας την [αίτην κι' έσφιξε κάθε κόμπος των και κάθε των [θηλειά.

Ούτε μία μέρα ήσυχασα ποτέ μου, ούτε [μιαν ώρα, ούτε ποτέ θ' άναπαυθώ με τ'άλλα μου κορμί. Και ζωντανό σάς έδρεψα και πεθαμένο [τώρα, ώρφανεμένα μου παιδιά, σάς έδωκα φως!.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Αν δεν τρελλάθην άκούη το θρύνόλο ασφαλώς στο γερό μυαλό μου. Κάθε άλλος στη θέση μου θά έλεγε προ πολλού προσηύγει στα σφά φώτα των κα- λυτέρον νευρολόγων της πόλεως μας. Άντέχω ευ- τυχώς άκούη, δεν έβρω όμως δυστυχώς ως ποτέ θά κρησπίτη αυτή η άνοχη μου. Ίσως... Αλλά σάς που με λίγα λόγια την ιστορία μου για να με νοού- σετε καλύτερα.

Όνομά μου Ιωάννης Μπουφός και επαγγέλμα- τον δημοσιογράφο. Η αίτια της δυστυχίας μου πολύ απλή εκ πρώτης όψεως άπας όλης οι αιτίες των μεγάλων γεγονότων. Αρχίζει από τον κλητήρα της έφημερίδας, της οποίας φερόμενος είμαι.

Κόμμε Μπουφός, σάς θέλω ά διεκδικητής. Και τελειώνει με τα έξη λόγια του διεκδικητού: «Είμαι δέσπορας, Μπουφός, πως είναι ο μόνος καλός- ληος ν' αυτή τη στήλη. Έχεις 'κεπτά αίσθημα και άριστες ποιητικές φλέβες. Η λετή σου πέννα είναι ικανή να μπιρή το άριστοποιητικότερο ύφος της λεπτοειδέας ποιητικής. Σχίζονται! Έν τάξει. Πε- ριμένο λοιπόν ύλη για την 'Η Τουλίνα σάς άπα- τας. Άσπρη μ' έλας. Η ταχύτης είναι ένα από τα προσόντα που πρέπει να έχη κάθε δημοσιογράφος. Μέσα στ' λίγη ώρα μία στήλη γεννήθηκε, διατίστης και παρουσιάσε τα πρώτα έργα της ζωής της. ... Η Τουλίνα δέχεται με μεγάλη της ευχαρίστηση να συμ- δουλεύη κάθε της άναγνωστήρια για άποιαδήποτε ζη- τητήματα.

Αδελφά άρραστημένα ρωμάτα ήταν η άπάντησή σ' αυτή τη δήλωση της 'Τουλίνας. Αδελφά κοινές έπιδόσεις ισοαριθμών άναγνωστηρίων μου. Μία άπ' όλες ήταν η πιο ενδιαφέρουσα: «... Ημια μεθορία του δημοτικού σχολίου με άγαπώ το Λάκη με οι μαμά μου δεν θαίλ να μου τόν δώσι άντρα. Θά α- τωγωνίσουν...». Με πόνινα άάμεσα έβρεξα τον πόνο που ξεχύνονταν άπ' το χαρτί της έπιστολής της ά- πελαιωμένης μου αυτής άναγνωστήριας. Σωστό ποιή- μα ήταν η άπάντησή μου. Της τραγουδούσα τη φωνή της ζωής. Με 'τραγουδούλα έστρωσε τα μοναχάτια της άπάντησής μου. Και το άποτέλεσμα ήταν ότι την έφεση με περίμεναν άναπάντοτα στο γραφείο μου ναμια πεντασπούσι πάνω-κάτω έπιστολές. Μουθε- ζούλας. Έδιδάσκα πως περίλαβα και άπάντησα. Τις έπιδόσεις της ταξινόησα και τις έβαλα σ' ένα πα- λη έπιπλο. Το δελτίο του πρακτορείου δείχνει πως η κυκλοφορία της έφημερίδας άναβηαι κάθε μέρα προσεχόντως. Κάθε βράδυ με περίμεναν στο γρα- φείο χιλιάς, δυο χιλιάδες έπιστολές. Στον ένα μίνα έπάνω της ζωής της στήλη μου, ά διεκδικητής άνω- γαθήρη, να κοιμάται έλατορο διαμέρισμα για να ταξινόηονται εκεί οι έπιστολές. Και τότε που πένε κείνη σ' έξη μίγες, σκέπτεται να κοιμάται μ' άλλο.

Κι' όλη σκεψή άπάντο. Στις αίσθηματικές ιστορίες των άναγνωστηρίων μου προσετίθονταν κι' αυτές των άναγνωστηρίων μου. Και νάταν μόνο αυτό; Τετρασούσι ήλιθοι άπ' αυτούς μουσούν λήρησι για την ώρα, το χέρι μου, και χιλιοι περίπου άπαγοιάνται να κα- τωθούν στο πόδια μου όλα τα άγαθά της οικουμέ- νης, άν δελθώ ά έπισκεφθώ μόνο για μία βραδιά «...την φώλιατα τους». Πεντασπούσι είναι έλατο- οι όποιοι με άπαιτούν με έπαιρη μ' έλλοι τόσο τον άποτόν «...το μεγαρί έβρεξε στο κάσκαλο. Δεν άντέγω πιά θ' άποκονίσω. Πολυκαταμένη, γλυ- κιά μου Τουλίνα, μην είναι τόσο σκληρή!...». Σμι- δουλέψτε με κι' έσπεϊ τι πρέπει να κάνω;

Ν. Δ. —

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗ ΦΛΩΡΙΔΑ

Μετά το μπάνιο, περίπατος στη πλάζα

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Για την Εύτυχία

Οι επαναστάσεις όλων των εποχών δεν ά- θούντο παρά άπ' τον πόθο της εύτυχίας εις όλας τās εκδηλώσεις των. Γιατί όμως αυτό; Και γιατί να νομίζουμε ότι έχουμε δικαιώ- αστα επί της εύτυχίας; Μήπως δεν θάταν προτιμότερο να άρκοιόμεθα μόνο με την συ- ναίσθησιν ότι εκτελούμε το καθήκον μας; ΙΒΕΝ

Τό βασικότερο λάθος του ανθρώπου είναι τό ότι πιστεύει πως γεννήθηκε για να ζήση εύτυχής.

ΣΟΠΕΝΧΑΟΥΕΡ

Δεν χρειάζεται να ξέρετε την ορθογραφία της λέξεως «εύτυχία». Άρκει μονάχα να την κατέχετε. Τι σημασία θάχει άν θά την γρά- φετε σωστά ή έσφαλμένα;

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Και μόνον ο μέγας άρθέμος όρμητισμ που δίδονται για την εύτυχία, θά άρκοιόσε για να μάς πείση ότι δεν την γνωρίζετε.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΡΙΚΚΙΕΡ

Τό να χαράξης τό δρόμο της εύτυχίας εί- ναι σάν να προσπαθής να σφειδάσης τον γάρτη μιάς γώρας θηνόντοισιν δεν γνωρίζεις.

ΕΜΙΛ ΜΟΝΤΑΓΚΥ

Η εύτυχία είναι η ποίησις των γυναικών. ΜΠΑΛΖΑΚ

Η ποίησις είναι η καθήγισις των εύτυ- σμένων στιγμών της ζωής μας.

ΓΚΑΙΤΕ

Η εύτυχία δεν είναι παρά πρόζα. Μόνο η δυστυχία και ο πόνος είναι ποίησις.

ΝΙΤΣΕ

Τό να μιλάς για την εύτυχία, δεν είναι σάν να την μαθαίνεις; Τό να την άνομάζεις κάθε μέρα δεν είναι σάν να την καλής;

ΜΑΙΤΕΡΛΙΚ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μία ιστορία απλή. Άπλή σαν ασπρο μαγιστικό τρε- αντάριλλο, σάν συνήγισμα άνοιχτήσις αύρας. Ήταν δυο φίλοι. Ο ένας ποιητής, ο άλλος πεζός. Ο ένας τό όνειρο, ο άλλος η πραγματικότητα. Ή άν- τίθεση, ή όμορφιά της στιγμής, της ώρας, της ή- μέρας του χρόνου... της ζωής. Φίλοι άπ' τα παιδικά τους χρόνια. Μεγάλωσαν μαζί. Διαφορετικό μονο- σά τις η ψυχή του ενός θά διαφορετού ή ψυχή του άλλου. Δέν είναι καλός άδηγητής ή φαντασία. Σ' άποιασδήποτε από τη γη άπό τον κόσμο, από την ύλη, σ' άπείλει πως τό στίσιμα είναι καλός, πως «άντιστοιχία» δεν άπάσχει. Στριφτεί τον κόσμο σου σ' αυτό τό «έπαιστο» το δικό της και τον οικοδομεί με τις πέτρες της «άντιστοιχίας» που αυτή δεν παρο- δέχεται ότι άπάσχει. Στριφτεί την ύλη του κόσμου που σου δίδασκε σε άλλες βάσεις. Σου παρουσιάζει άντιστοιχίες εικόνες για πραγματικές. Όμορφη από είναι έτσι ή ζωή! Τη ζή κανείς βέβαια από κάθε άλλον. Είναι δική του, έντελώς δική του. Μά τότε είναι καλός άδηγητής ή φαντασία... Άν άλει- νά το «έντελώς δική του», ίσως να ήταν... Τους δυο φίλους, τα δυο μοναχάτια που άποκόλησαν οι φρε- νές τους, τους έφεραν άντιμετώ κάποιες πραγματι- κότητες. Δύο μάλιστα καταντά γλυκά, δυο χιλιά κα- νήματα πορφυρά, ένα σίμα γεμάτο ρυθμό και σπό- λλο, μία άρμονία. Ήταν άπάντο ο ένας, την έρωσε- τήσε ο ποιητής. Έρωτεύτηκε αυτός μία πραγματι- κή. Τό πρώτο χτύπημα για τό δρόμο που άποκό- λησε. Δέν τούδινε τό όνειρο το έδωλό του. Τού τ- δινε ο άλλος φίλος, ο κόσμος ο διαφορετικός από τον κόσμο της φαντασίας του, τον έντελώς δι- κό του. Τού τούδε ο κόσμος που άνήκε σε άλλους τοίς άλλους, εκτός άπ' αυτόν. Έρωτες σ' αυτόν για πρώτη φορά και τού έήρησε δειλά-δειλά ένα δικαίωμα. Ο άλλος, ο φίλος του, τό είχε. Με τό θάρρος του δικαιοδότης που είχε, έπωρόχησε.

Κι' όταν ο ποιητής ένόμισε πως είχε πιά αυτό τό δικαίωμα ήταν άργά. Τα καταντά γλυκά νύκτα, τα καμιάτα προφύλας χιλιά, τό γνήσιο στήν σά- μα, ή ημνοία της άρμονίας, είχε γίνει κτήμα. Είναι μικρά, παραμυθία πρόφρατα που σε κάνουν να νομίζεις, μ' ένα μόνο στήν ή όπ' δεν ένομίζεις σ' όλη την παραμυθία ζωή σου. Τιμωρεί σκληρά ή προ- ματωμένη την άσπιδόνη έθρα της, τη φαντασία. Εί- ναι τόσο δυνατά τα δυο της κατεγχεμένα, όσο άπό- να είναι της άλλης. Δεν έχει μία άπερκασπίτη της τη χιλιαρά, αλλά τη ζωή, τη ζωή την κοινή και τη την έντελώς κτήμα ενός. Ή παραμυθία της θρα- δύνει, ένα καταντήθηκε ή φαντασία. Ο ποιητής πένανε. Κρεματίστηκε. Όχι. Ήμνησε, ακούθησε. Οίγε! Δεν είναι άνάγκη να πείθω τό σίμα για να παρταίται κανείς πεθαμένος. Ή ύλη μπορεί να έ- στω μ' άν γερολοιοτή ή πένθη! άόλωση ίσως- ίσως την ψυχή. Τί απλή ιστορία! Πιο άπλή άόλωση κι' άπό ένα άσπρο μαγιστικό τρεαντάριλλο.

Ν. ΗΕΤΙΟΝ

ΔΙΓΑ ΜΙΚΡΑ ΣΠΙΡΤΟΖΑ

ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΡΩΜΕΪΚΟ

Ο τραπέζιτης Ρεϊφούς είναι πολύ άπλοός. Αλλά συγχρόνως είναι και πολύ φιλόφρων. Ο Ρεϊφός ρωτά για κανένα καλό γιατρό, γιατί ο λειτουργός του 'ψέσται.

— Αϊδευόμαστε, άπάντα αυτός, έδώ ήθελ να έξιολογήθω και όχι να καυχήθω!

— Αϊδευόμαστε, άπάντα αυτός, έδώ ήθελ να έξιολογήθω και όχι να καυχήθω!

— Αϊδευόμαστε, άπάντα αυτός, έδώ ήθελ να έξιολογήθω και όχι να καυχήθω!

Μία έχασε τον άνδρα της. Ήταν τρία χρόνια μονάχα που ήταν παν- τρεμένη και κατ'απολάινε πόσο τον έλάτρευε ή δυστυχισμένη.

Μετα γέννησαν άφ'ήρη να την παρηγορήσει, ή χήρα όμως ήταν άπαρη- γόστη. Δεν έχω τί- ποτα δικό του, έ- λεγε με λυγμούς. Δεν μ' άρρησε τί- ποτα...

— Πώς παρη- γόστησεν ή γειτό- νισσα, σπ άφρη- να άώρα παιδί.

— Αυτός, ...ούτε αυτό είναι δικό του...

— Α, άκούσεσθε, τό έ- πέννεσθαι του πατέρα μου, δεν θά με πιάσεν τώρα να με φερουνε έδώ.

— Και τι δουλιά έκανε ο πατέρας σου;

— Ήταν ...μαρκενναύρα- μος!

— Άρίστο όλην την περιουσίαν μου εις τους τρεις γιούς μου. Ίσως, 'Αδελφά, ύπ' ένα όσον. Κάθε ένας θά δάλη μέσα στην κά- σα μου χιλία φράγκα. Όθλω να τά πάρω μαζί μου.

Την άλλη μέρα την ώρα που έ- πρόκειτο να τον θάψουν, ο Ίσας, πρώτος πλησίαιε και δάσε μέσα στην κάσα του νεκρού ένα χαρτο- νόμιομα των 1000 φράγκων. Τό ίδιο και ο 'Αδελφά. Όταν οι δύο γιόνοι έβγιναν, πλάγιαζε και ο 'Ισας. Πάριεν τα δυο χιλιάδρα και άρίνει ένα ...σας 3000 φράγκων, πληροτέ- ρον εις διαταγήν του νεκρού!

Ν. Δ. —

ΕΥΡΩΠΗ — 5

ΕΥΡΩΠΗ — 4

Η ΣΑΒΑΝΤΑ ΜΑΣ

ΕΥΛΟΓΟΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

— Πολύ ευχαριστημένος φαίνεσαι σήμερα, κύρ Γιάννη.
— Ναι, γιατί άρρώστησε η μοδίστρα της γυναίκας μου.

ΝΤΕ-ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΣ ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΑ!

Μου είπες στο παράθυρο
μιά πέτρα να σου ρίξω
και κλέφτικα απ' την πόρτα σου
περνώντας να σου ρίξω.

Κι' εγώ τρεις ώρες σούριζα,
χωρίς παλτό τουρτούριζα,
τρεις ώρες ξεροστάλιαζα,
τρεις ώρες γλυκοσάλιαζα...

Δεύτερη πέτρα πέταξα,
έπεταξα και άλλη,
μιά λεκάνη ευωδιαστή
μου ήρθε στο κεφάλι!...

(Από τα "Αρτζι Μπορτζι και Λουλές")

ΒΑΛΕΜΟΙΡΑΣ

□□□

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

"Όλη η ζωή είναι μιά φουρτούνα.

ΓΑΛΗΝΟΣ

"Όλη η ζωή είναι μιά γαλήνη.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Οι στίχοι μου είναι όλο...δυστυχία.

ΛΑΥΡΑΣ

Τα ποιήματά μου είναι φωτιά και...λαύρα.

ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Οι συντάκτες του «Χρόνου» θέλουν...φίμωτρον!

Γ.Α.Β. Γ.Α.Β.!

Ουδέποτε έκανα πρωτομαγιά στο Π ο δ ο
ν ί φ τ η!

ΜΑΜΑΚΗΣ

Νενίκηκά σε Μπέρναρ Σω!

ΠΕΤΡΑΣ!

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΣ...

Μαριώ μου από γιαβουκλο
κόφτρα και καραμπουζοκυκλο
που τήγκαρδιας μουείσουν «κλού»
και σούχα και προτίμησι
Σε παίρνω ταίρι στο τσαρδί
που μ' έχεις κάψει σαν...δαδί
σε προβιβάζω δηλαδή
σε...έτερό μεν ήμισυ!...

Βλέπεις ήπηγаме καλά
"Έχουμε μπόλικά ψιλά
—Ο άλλος Γιαγκός νάν καλά
που πάσαν οι μουρμούρες
Γι' αυτό Μαριώ λοιπόν κι' εμείς
την Κυριακή, λόγω τιμής
με στέφανα...μισοτιμής
θαλλάξουμε... κουλούρες!

Θά κάψη κόσμο και ντουινά
ή στέψι μας στη Κοκκινιά
θα μαζευτεί κι' η γειτονιά
στής στέψης μας τόν υπάλληλο.
"Όμως Μαριώ, αν μ' αγαπάς
όταν θα μέλνη ο παπας
νά με πατήσης νά μην πάς
Ξέρεις πώς έχω...κάλο!...

Αυτά χωρίς κουτσομπολίδι
ο ΓΙΑΓΚΟΣ απ' το Κορδελλιδί

Σ' αυτή τη στήλη πάντα
Της εβδομάδος τὰ συβάντα

ΠΟΙΚΙΛΙΑ...

Κάθε Μάη που ευωδιάζουν κρίνοι, ρόδα, βούλες, θα
ο γορός του 'Ησαία
Δέν χορεύεται καθόλου' κι' ως εκ τούτου—πές το ντε
είναι λίαν... ντεμοντέ!
Κι' έτσι οι δύστυχοι παπάδες πάντα κάθε Μάη μήνα
λές, άδυνατίζουν πάντα, στο χωριό ή στην 'Αθήνα
Είναι... άεργοι και — άστους
γιατί υποφέρουν τώρα από πείνες... άφαντάστους!
Τὰ ληξιαρχεία κλείνουν για τους γάμους κάθε πόρτα
Γιατ' οι γάμοι του Μαΐου —μην τους παίρνειτε επά
[τόνους]...—
Γίνονται πάνω στη γλόη και στα δροσερά τὰ γόρτα
γιατί γίνονται απ' όνους!...

Νά! Το «Ράντιο-Αθήνα» άρχινά τις άκποιμπές του
Κι' όπως κάθε χώρα —πές τη
ή Λυών, ή Βουδαπέστη

έχει Ράντιο ο λαός της για νά λήη τις πομπές του
έτσι τώρα θάχει πλέον και το "Αστὺ τὸ Κλεινὸν
Ράντιο τῶν 'Αθηνῶν!

Και στίς τόσες του άκπλήξεις που θα μάς παρουσιάση
μέ ταχύτητα και βιάση
τῶν Ρωμῶν αὐτὴ ή... φάρα
Τὸν παλαίμαχον άρτίστα Μπαρμπά Τάσσο Μπαλαφάρα
όπου πρὸ τοῦ μικροφώνου θέ νά κάνει ένα βήμα
και θάπαίξη...παντομίμα!

Τοῦ θεάτρου μας ο κόσμος βρίσκεται ἐν άναστατώσει
Χάρις σ' ένα σκανδαλάκι κάποιας πρωταγωνιστρίας
κι' εἶν' ή φασαρία τόση
π' άσφαλώς θέ νά φουντώση
νέος πόλεμος τῆς... Τροίας!

Και τοῦ τρομεροῦ σκανδαλοῦ εἶν' γνωστά όλα τὰ αίτια:
'Η Λουίζα ή Ποζέλλι είχε κάποιες περιπέτειες
αισθηματικές, νά πούμε, με Σπυρόπουλον τὸν Σταῦρον
Κι' ή γυναίκα του ή 'Αρσένη βρήκε τῆς Λουίζας γράμ-
ματα

και μαλώσαν και δαιρῆθηκαν, όπως ταῦρος μ' άλλον
ταῦρον
κι' ἐκ τοῦ φυσικοῦ παιχθῆκαν απ' τις ήρωίδες... δρά-
ματα!

Τώρα ή 'Αρσένη θέλει για τὸ κάζο ίκανοποίησι
και ίδου τί τῆς προτείνω — μιά πρότασι με ποιήσι!
Εἰς τ' αὐγά της τώρα άς κάτσει
την Ποζέλλι άς μην... ταιμπά
και για νάν' κι' οι δύο τους... πάτσι

ας έρωτευθῇ με πάθος τῆς Λουίζας τὸν... μπαμπά!
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΓΙΑΣΟΣ

ΕΞΩ· ΝΥΧΙΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ

— "Ωστε έξ άπαλὼν όνύχων συνέλαβες τὸ σχέ-
διον τῆς κλοπῆς.

— Τί έξ άπαλὼν ; Δέν βλέπετε ; Εἶναι τόσο
σκληρά που μου τρυπήσαν τὸ παπούτσι!...

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

— "Ακουσες τῇ χθεσινῳβραδυῇ θά-
ελλα ;...
— Καθόλου. Εἶχα φιλικὴ συζήτησι με
τὴν πεθερά μου!

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

ΕΧΩΡΙΣΑΜΕ

Περπατούσαμε κι' οι δύο πιασμένοι απ' τὸ γέρι,
μακριὰ ο' ένας απ' τὸν άλλον κάτω από τὸ φοβερό
μεσημεριάτικο λιπῦρι τοῦ 'Αποσπερίτη. 'Αλλά ή
μοίρα μάς έφθόνησε. Και μιά και δέν μπορούσε
μονάχη της νά βγῇ μπροστά μας, έβγαλε τὸ φανο-
στάτη τοῦ δρόμου. Θά μου μείνη άλησιμόνητη αὐ-
τή ή στιγμή τοῦ φανοστάτη που τρακάραμε άπώ-
νω του και... χωρίσαμε.

Ο ΚΑΡ — ΠΕΖΟΣ

□□□

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

ΚΑΦΕΣ.—'Εάν βλέπης στὸν ύπνο σου δι παίρνεις
καφέ, τὴν επομένην, αν δέν εἶσαι, θά γίνης
πρωταγωνίστρια τοῦ μουσικοῦ θεάτρου.

ΠΑΠΛΩΜΑ.—'Εάν όνειρευθῆς πάπλωμα προμηνύ-
ται... καυχῆς για τὸ πάπλωμα!

ΑΣΠΙΡΙΝΗ.—'Εάν όνειρευθῆς δι παίρνεις άσπι-
ρίνην συνεπεία... πονοκεφάλου, σημαίνει δι
εἶσαι παντρεμένος.

ΔΙΔΥΜΑ ΜΩΡΑ.—'Εάν όνειρευθῆς μωρά διδυμα
τὴν επομένην θά διαβάσης Εὐαγγελίδην και
Σακελλάριον!

ΠΗΤΤΑ.—'Εάν δῆς στὸν ύπνο σου πῆττα μὴ σηκω-
θῆς απ' τὸ κρεβάτι σου, γιατί θά τὴν πα-
τήσης.

Τ.Τ.Τ.—'Εάν δῆς στὸν ύπνο σου τρία Τ. τὴν επο-
μένην θά πᾶς τὸ γράμμα!

ΣΥΝΝΕΦΟ.—'Εάν όνειρευθῆς σύννεφο, σημαίνει
δι εἶσαι ποιητής και φυλάξου από σύννεφο
καρποαζίας!

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

ΑΡΝΗΣΙΣ

Δέν εἶσαι Γιαγκό μου καλά!
Σου τόπα κι' άλλη μιά βολά
δι σου λείπουν τὰ μυαλά
σά νάσαι θύμα...πείνας!
Ρε Γιαγκό μου σερέτη, μην
ξεχνᾶς πώς τούτος δᾶ ή μην
μά τὴν αλήθεια τὴν...ωμὴν
εἶναι ο...Μᾶς μήνας!

Και όπως ξέρεις δά και συ
Γιαγκό, αγαπή μου χρυσή
"Ολοι πρὶν τῆς Πρωτομαγιάς
παντρεύονται με φούρια,
γιατί ως λέει κάποιος ρητόν
που όλοι τὸ ξέρουμε ως γνωστόν
—Τὸ Μάτι παντρεύονται
συνήθως τὰ...γαϊδούρια!

Κι' εἰς λοιπόν, για νά μη λές
—Χωρίς νά θέλῃς και πολλὰς
στὴ στέψι μας αναβολές,
νά βάλλουμε... κουλούρα
θά πῇ άγχοι μου... χρυσὸ
εἶσαι...γαϊδούρι και μισὸ
Γι' αὐτὸ κ' εἶναι σε μισὸ
που μ' έκανες...γαϊδούρα!

Αυτά για τὸ...συμπεθεριὸ
Με άγανάκτησι ΜΑΡΙΩ

